

LA LLIGA DAVANT UN GIR¹

Lev Trotski

juny de 1934

---

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de: “La Liga frente a un giro.”, en, *Escritos*, Tomo VI, volumen 1, Editorial Pluma, Bogotá, 1976, pp. 50-59.

1.- Per a un revolucionari, no n’hi ha prou amb tenir idees correctes. No oblidem que *El capital* i el *Manifest comunista* ja establiren idees correctes, sense que això impedís la propagació d’idees falses. La tasca del partit revolucionari consisteix en fondre aqueixes idees correctes amb el moviment obrer de masses. Només d’aquesta manera poden les idees transformar-se en forces motrius.

2.- Un periòdic i els seus lectors no basten per a formar una organització revolucionària. Hom pot escriure i llegir articles revolucionaris dia i nit i romandre, en realitat, fora del moviment revolucionari. Es poden donar bons consells a les organitzacions obreres... des de fora del camp de joc. Açò ja és quelcom, però no basta per a constituir una organització revolucionària.

3.- Tanmateix que les condicions de vida dins de la Internacional Comunista són molt poc normals, l’Oposició d’Esquerra s’hauria desenvolupat si hagués seguit en contacte amb el moviment de masses. Però l’aparell stalinista aïllà automàticament l’Oposició des que la mateixa donà els primers passos de la seua existència. D’aquesta manera s’han assolit dos resultats: 1) s’ha ofegat la vida interna de la Comintern, i 2) s’ha privat l’Oposició de la necessària esfera d’acció política.

4.- La Lliga (com altres sectors) s’ha vist obligada a desenvolupar-se com a grup propagandístic aïllat. Aquesta circumstància ha determinat tant el seu aspecte positiu (la seua honesta i seria adhesió als principis) com el seu aspecte negatiu (l’observació del moviment obrer des de fora). En el curs de l’elaboració dels principis i mètodes de l’Oposició d’Esquerra, s’ha imposat la part positiva de la Lliga. En els nostres dies, en què cal posar en circulació el capital acumulat, la part negativa amenaça de transformar-se en qüestió decisiva.

5.- La direcció de la Lliga ha confiat la distribució (del periòdic) a una empresa capitalista. Per a un grup de literats, la distribució significa una pesada càrrega. Per a una organització revolucionària, es tracta d’una important palanca. ¿Com és possible que aquells que es preparen seriosament per a la lluita li la lliuren a l’enemic? El moviment revolucionari es compon de dotzenes, de centenars de

diversos tipus de tasques “tècniques” tan “poc interessants” com aquesta. Sense un treball preparatori minuciós i assidu és impossible iniciar la formació d’una milícia o realitzar una aturada, i molt menys aconseguir la vaga general o la insurrecció. Així, doncs, tota organització revolucionària que no pugui (o, millor dit, que no vullga) fer-se càrrec de la distribució [del seu periòdic], renuncia en aqueix mateix moment i per avançat a l’execució de tasques més complicades.

6.- En relació amb el Partit Socialista, la Lliga ha demostrat no sols insuficient iniciativa, sinó també un obstinat sectarisme. En compte d’assumir com a tasca la de crear una fracció dins de la SFIO tan aviat com es manifestà una crisi en el seu si, la Lliga exigí que tot socialista es convencés de la correcció de les nostres idees i deixés la seua organització de masses per a unir-se al grup dels lectors de *La Verité*. Per a crear una fracció interna hauria estat necessari seguir al moviment de masses, adaptar-nos al medi, portar a terme tasques quotidianes menudes. Però precisament en aquest camp decisiu la Lliga, fins al moment, no ha estat capaç, amb molt poques excepcions, d’avançar gens ni mica. Es permeté la pèrdua de molt de temps valuós. Després de la demora de tot un any el Comitè Polític planteja ara una tasca: “crear una fracció interna”. No; això ja no és prou. La situació exigeix mesures més decisives.

7.- Les crítiques, les idees, les consignes de la Lliga són en general correctes, però particularment inadequades en l’actual període. Les idees revolucionàries quotidianament han d’esdevenir vives per mitjà de l’experiència de les masses mateixes. No obstant, ¿com podria la Lliga explicar açò a les masses, quan ella mateixa està separada de l’experiència d’aquelles? Cal agregar, d’altra banda, que diversos camarades ni tan sols veuen la necessitat de tal experiència. Els sembla prou amb formar-se una opinió basant-se en els relats periodístics que llegeixen, i després expressar aqueixos conceptes en articles o xerrades. La veritat és que fins i tot les idees més correctes escapen per complet a l’atenció de les masses, quan no reflecteixen directament el seu pensament i acció.

8.- En aqueix cas, estarà en fallida la Lliga? Aquesta conclusió seria absolutament falsa. Resulta obvi que els èxits de la Lliga són molt menors que el que anhelàvem; força menors que el que podrien haver estat sense les limitacions d’un conservadorisme abstracte. No obstant, i malgrat els immensos obstacles, no hi ha dubte que s’han assolit alguns èxits. La Lliga ha exercit i exerceix certa influència sobre les idees i les consignes del moviment obrer en el seu conjunt (front únic, milícia obrera, unitat sindical). Però són precisament aqueixos èxits, quan se’ls considera a la llum de la situació global, i particularment de les tàctiques canviant dels aparells burocràtics, els que assenyalen la necessitat que la Lliga efectue un nou i decisiu gir. Cap a on? Cap a les masses.

9.- A curt termini, la situació general a França col·loca tot el moviment obrer conscient davant d'una tasca: o en el curs de sis mesos, un any o potser dos el proletariat destrueix el feixisme i dona un tremend pas avant en tots els fronts de la lluita pel poder, o ell serà destruït, i tota Europa es transformarà en escenari de la tirania feixista i la guerra. La pressió d'aquesta terrible alternativa ha forçat ambdós partits obrers a iniciar la marxa accelerada cap al front únic. Però, en el sentit més estricte, aquesta gran victòria planteja a la Lliga, en tota la seua amplitud, la gran qüestió: ser o no ser.

10.- La reunió conjunta del 2 de juliol ofereix un panorama notablement clar de la situació creada. Tal com la Lliga ho predigué amb tanta insistència, ja el primer pas cap al front únic ha despertat un entusiasme extraordinari en les masses. La *possibilitat* d'aconseguir la victòria per aqueix camí està fora de tot dubte. No obstant, ni els stalinistes ni els socialistes han aprofitat la unificació per a plantejar-se metes de lluita més avançades; al contrari, els uns i els altres han bolcat les seues energies a fer que les masses es donen per satisfetes amb el sol fet de la unificació. Ahir el major perill era el del *sabotatge* al front únic. Avui el perill major resideix en les *il·lusions* sobre el front únic, estretament relacionades amb les il·lusions parlamentàries: les notes diplomàtiques, els discursos patètics, les encaixades de mans, el bloc sense contingut revolucionari... i la traïció a les masses. En aquesta reunió simbòlica, la Lliga no aconseguí que li donaren la paraula. I no per casualitat, ja que en tot el pròxim període enfrontarem el programa d'acció d'aqueixes dues burocràcies.

11.- Aqueix programa pot portar-se a la pràctica només perquè la Lliga segueix aïllada de les masses. L'intent de trencar la crosta d'aquest aïllament per mitjà de l'intercanvi de notes diplomàtiques amb el Comitè Central o l'assistència a les sessions del Consell Nacional del socialisme no és més que una maniobra destinada a disfressar la desfavorable relació de forces. Açò de cap manera és digne de nosaltres. La relació de forces ha de ser canviada i no disfressada. Cal anar a les masses. És necessari que trobem un lloc per a nosaltres dins del front únic, és a dir dins dels marcs d'algun dels dos partits que el componen. En la realitat pràctica, això significa dins de la SFIO.

12.- No constitueix açò una capitulació davant de la Segona Internacional? Aquesta queixa pot plantejar-se amb més justícia contra els stalinistes. Tot just en arribar a la conclusió que era preferible la democràcia, en vint-i-quatre hores i per ordre de Litvinov, renunciaren a la teoria del socialfeixisme, i fins i tot abandonaren tota crítica als seus nous amics. Nosaltres, per contra, no tenim a què renunciar. Ens reduïm a admetre honestament que la nostra organització és massa dèbil com per a atribuir-se un paper pràctic independent en les lluites que s'estan entaulant. Al mateix temps, i com a bons revolucionaris, no volem quedar fora del joc. En 1848, Marx i la seua dèbil organització comunista entraren en el partit democràtic. Justament per a no quedar fora del joc,

Plekhanov tractà d'unir el seu grup "Emancipació de la classe obrera" amb el grup "Voluntat del poble" (*Narodnaia Volia*), amb el qual havia trencat per qüestió de principis només cinc anys enrere. Per raons distintes i en situació diferent, Lenin aconsellà el Partit Comunista d'Anglaterra unir-se al Partit Laborista. Per la nostra part, hem estat disposats a formar una nova internacional amb el SAP i l'OSP. També aconsellem els nostres camarades britànics unir-se urgentment a l'ILP i alguns d'ells han seguit el nostre suggeriment. Ha estat això una capitulació? De cap manera. Ara estem disposats a aplicar i desenvolupar la mateixa política a França.

13.- Siga com siga, ¿que potser no hem proclamat la necessitat de crear un nou partit i una nova internacional? Aquest programa serva completament la seua vigència. Però mai hem dit que anàvem a detenir-nos a rumiar fins al moment en què la Quarta Internacional es reunís al nostre voltant. Sempre hem declarat que els mitjans per a la seua creació són complexos i que no tenen el mateix caràcter en els distints països, tal com ocorregué amb la Tercera Internacional. Fa un any, el camarada Trotski ens recordà particularment l'exemple francès. Allí, i malgrat la ruptura dels bolxevics amb la Segona Internacional, tota la seua secció fou guanyada per a la creació de la Tercera. No coneixem cap llei que declare impossible la repetició d'un Congrés de Tours. Al contrari, moltes de les actuals condicions indiquen la possibilitat d'aqueixa repetició.

14.- Però en aqueix cas, la SFIO no ens acceptarà! És molt probable que els grans personatges s'oposen. Però la major part de les organitzacions locals estarà amb nosaltres. Dins del partit la lluita de tendències segueix el seu curs. L'ala esquerra es posarà de la nostra banda, els nostres lligams amb aqueixa ala esquerra es reforçaran. I els esdeveniments semblen bolcar-se a favor de l'esquerra.

15.- I nosaltres, acordarem mantenir la disciplina? Si hem de treballar dins de les seues files, mantindrem la disciplina. Ens desenvoluparem com a fracció. A canvi d'això, ens posarem en contacte amb desenes de milers de treballadors i tindrem dret a participar en la lluita i en la discussió, alhora que l'oportunitat, particularment indispensable per a nosaltres, de provar diàriament les nostres idees i consignes en les accions de les masses.

16.- No obstant, ¿el nostre ingrés a la SFIO no implica el perill que caiguem en l'adaptació oportunista i en la degeneració? Sens dubte. Però seria ingenu creure que podem escapar d'aquest perill per mitjà de l'autoaïllament. Avui la Lliga és independent, però la seua posició sobre la política de la SFIO conté, lamentablement, elements d'inadmissible adaptació. No és obligatori insultar els dirigents; però és absolutament necessari denunciar el perill d'una actitud purament decorativa davant de la "lluita contra el feixisme", com l'expressada en les columnes de *Le Populaire* (o *l'Humanité*). El proletariat enfronta un

enemic mortal, preparat per a qualsevol circumstància i que, de ser necessari, s'armarà fins a les dents. L'avantguarda obrera ha de desenvolupar en els seus rengles i entre les grans masses una incommovible preparació per a la lluita, una voluntat de ferro, un esperit de disciplina revolucionària, una combativitat militar. Les desfilades arreglades per endavant, les manifestacions amb permís policíac i altres accions simbòliques d'aqueixa mena només tendeixen a adormir la vigilància i la força de voluntat dels treballadors. Cal una organització per al combat; es necessiten batallons d'acer; es necessiten instructors i oficials. Cal desarmar l'enemic, escombrar-lo dels carrers, aterrir-lo. La tasca de la Lliga (tant si es manté independent com si s'uneix a qualsevol dels partits del front únic) exigeix imperiosament que done als treballadors una explicació tan franca, clara i honesta com ho requereixen la serietat de la situació i els deures que n'emanen.

17.- En aqueix cas, ¿quina ha de ser la nostra posició en allò tocant el Partit Comunista? A través del front únic tindrem amb ell un contacte més estret que abans. Caldrà tenir ben clar el fet que el PC és capaç de provocar en la SFIO una descomposició tan gran que deixi de significar cap avantatge per a la revolució. És notori que aqueix fou el resultat de la coalició entre el PC d'Anglaterra i l'ILP. Però si podem intervenir efectivament tindrem una nova i invaluable oportunitat d'influir sobre el nucli proletari del PC. D'aquesta manera pot sorgir un poderós sector favorable a la Quarta Internacional.

18.- Però el partit proletari ha de ser independent. Així és; no obstant, la Lliga no és encara un partit. És un embrió, i tot embrió necessita abric i aliment per a desenvolupar-se.

19.- Però, si... i llavors... i si? És impossible preveure-ho i prevenir-ho tot. Cal comprendre la situació clarament per tal de determinar les tasques i procedir a la seua realització. En el termini de sis mesos podem perdre per sempre l'oportunitat que se'ns ofereix ara. Hem de veure les coses des de la perspectiva del curt termini.

20.- Per a concloure: diu l'Alcorà que la muntanya anà al profeta. El marxisme aconsella que el profeta vaja a la muntanya.

---

¹ "La Lliga davant un gir.", *Internal Bulletin*, Lliga Comunista de Nord-Amèrica.